

УДК: 303.433.2:332.122

Білик О.В., канд. екон. наук

Поліщук С.П., канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

bilyk.olha@btsau.edu.ua

polishuk.svitlana@btsau.edu.ua

Особливості стратегування соціально-економічного розвитку регіону

Обґрунтовано перехід від стратегічного планування до стратегування соціально-економічного розвитку регіону. Розкривається сутність стратегування як складового елементу системи публічного управління.

Ключові слова: стратегування; стратегічне планування; стратегія.

В умовах сьогодення в Україні питання соціально-економічного розвитку окремих регіонів та країни в цілому, а також управління цими процесами все ще залишається невирішеним як на законодавчому, методологічному, інституціональному рівнях, так і в організаційному плані. Основною проблемою в більшості випадків є відсутність системи стратегування, а впровадження процесу стратегування в систему управління соціально-економічним розвитком України може розглядатися як новий підхід до розробки і реалізації стратегій [1].

Ідеологія стратегування базується на системній парадигмі процесу формування цілісної та багаторівневої системи регіонального стратегічного управління, що містить потужну внутрішню структуру, яка, в свою чергу, об'єднує всі компоненти стратегічного процесу [2]. На відміну від стратегічного планування, стратегування – це більш широке системне поняття, що являє собою єдиний та безперервний процес розробки та реалізації основних програмних документів стратегічного планування соціально-економічного розвитку регіону.

Мета стратегування регіонального розвитку полягає у формуванні із відокремлених механізмів процесу стратегічного планування єдиної цілісної взаємопов'язаної системи механізмів реалізації стратегії на базі формування регіонального технологічного комплексу, що поєднує програмно-проектні засоби розробки стратегії такі як концептування, прогнозування, моделювання, планування, проектування, програмування і моніторинг, та механізми стратегічного управління, зокрема залучення стейкхолдерів та контролінг.

Перехід від стратегічного планування до стратегування соціально-економічного розвитку регіону являється важливим моментом державної політики з точки зору зміцнення регіональної влади при переході від парадигми функціонування до парадигми розвитку.

Слід відмітити, що стратегія економічного розвитку регіону – це система пріоритетних довгострокових орієнтирів, досягнення яких здійснюється за допомогою комплексу організаційно-технічних та економічних заходів, розроблених на основі статистичних показників і залежностей, направлених на ефективну реалізацію системних економічних процесів, що формують регіональний бюджет, напрямки інвестиційних потоків, впровадження інновацій. В цьому контексті основні завдання стратегування розвитку соціально-економічної системи регіону полягають:

- в формуванні прогнозно-аналітичної моделі стратегування, орієнтованої на розвиток пріоритетних напрямків економічного зростання;
- в моніторингу, діагностиці та оцінці ефективності результатів виконання завдань регіональної економіки;
- в досягненні стабільних темпів економічного зростання, цифровізації економіки та переходу до наступних стадій розвитку.

Розв'язання задач стратегування регіонального розвитку вимагає удосконалення методів та форм управління, що включають в себе створення баз даних, організацію збирання інформації, обробку даних на основі доступних економетричних методів, побудову економіко-математичних моделей з метою подальшого обґрунтування необхідних рекомендацій з приводу методів і способів впливу на розвиток регіональної економічної системи.

Аналіз діючих систем оцінки рівня розвитку соціально-економічного розвитку регіонів показує, що як вітчизняні, так і зарубіжні методики мають певні недоліки, обумовлені, перш за все, відсутністю комплексності, тобто орієнтовані на вирішення конкретних локальних завдань. Як показує досвід європейських країн, процес формулювання довгострокової стратегії вимагає ефективної координації, а діяльність організацій та структур, залучених до процесу підготовки стратегії повинна бути чітко скоординована за ролями, які виконує кожна із сторін. Для ефективності системи моніторингу та оцінки необхідна інституційна платформа, тобто координуюча структура та мережа партнерських організацій із державного та недержавного секторів. Моніторинг та оцінка дозволяють забезпечити координацію дій всередині уряду, а також між урядом, приватним сектором, громадянським суспільством та міжнародними партнерами [3].

Таким чином, успішне впровадження реформ в Україні значною мірою залежить від удосконалення системи державного управління на всіх рівнях і забезпечення взаємозв'язку між довгостроковими цілями та пріоритетами розвитку країни, бюджетом та виконавчою дисципліною органів влади. Вирішення в Україні завдання створення системи стратегування потребує комплексного підходу як в законодавчій, так і методологічній площинах з урахуванням світових тенденцій у цій сфері.

Список літератури

1. Забарна Е.М., Щьокіна Є.Ю. Стратегування як інструмент соціально-економічного розвитку регіону. *Modeling of the Regional Economy*. 2016. 1(27). С. 215-225.
2. Кухарская Н.А. Идеология стратегирования социо-эколого-экономического развития региона Экономічні інновації. Потенціал підприємства в парадигмі сталого розвитку регіонів України: зб. наук. праць. Одеса, 2012. Вип. 51. С. 243-250.
3. Lamine C., Renting H., Rossi A., Wiskerke J. S. C., Brunori G. Agri-Food systems and territorial development: innovations: new dynamics and changing governance mechanisms. *Farming Systems Research into the 21st century: The new dynamic*. Dordrecht: Springer, 2012, pp. 229-256.

УДК 303.519.8.004.42

Бондар О.С., канд. екон. наук
osbondar22@gmail.com

Білоцерківський національний аграрний університет

ІТ-стратегія бізнесу та оптимізація витрат на ІТ-інфраструктуру

ІТ-сфера безпосередньо впливає на бізнес, і бізнес впливає на розвиток ІТ-сфери. Ефективність ведення бізнесу потребує співвідносити витрати на ІТ з реальними потребами бізнесу, ретельно планувати ІТ-бюджет і оптимізувати витрати.

Ключові слова: ІТ-інфраструктура, ефективність, оптимізація, ІТ-бюджет, ІТ-аутсорсинг.

Інформаційні технології міцно увійшли в життя сучасної людини як з точки зору користувача, так і бізнесу. Складно знайти бізнес, який би не використовував ІТ у своїй безпосередній діяльності. ІТ-технології є складовою частиною бізнесу: банки перетворюються в ІТ-компанії, ритейл задіяний у тестуванні та впровадженні інноваційних рішень. Тому важливо співвідносити витрати на ІТ з реальними потребами бізнесу, ретельно планувати ІТ-бюджет і оптимізувати витрати. Ринок пропонує нові технології і підходи до оптимізації самої ІТ-інфраструктури та витрат на її підтримку: хмари, аутсорсинг, моніторинг, перехід на СПО.

Ключові підходи до процесу оптимізації і реструктуризації ІТ-системи:

- Усвідомленість.
- Ясність.
- Доступність
- Швидкість роботи з документами
- Безпека і розмежування доступу